

життєдіяльності. Виготовлення, обробка та зберігання процесуальних документів в електронному вигляді дають змогу прискорити роботу суддів, коротити процесуальні строки та витрати на виготовлення документів, значно полегшити складання статистичних звітів і багатьох інших статистичних даних. Відтак, автоматизація процесу документообігу надає можливість оптимізувати роботу всіх учасників судового процесу, як результат, зменшити матеріальні та фізичні витрати [1, с. 110].

Камінська І.В. щодо запровадження «електронного суду» зазначає лише позитивні сторони, а саме те, що використання таких технологій дає змогу підвищити рівень доступу громадян до влади, що відповідає пріоритетним цілям демократичної держави.

Метою та завданнями запровадження електронного суду являються наступні фактори: забезпечення відкритого доступу всіх учасників судового процесу до інформації за допомогою інтернет-ресурсів; налагодження системи електронного обміну з базами даних різних державних органів; повна комп'ютеризація процесів судового діловодства і створення єдиного електронного архіву судових документів [2, с. 5].

Відповідно до концепції електронного суду, розробленої державним підприємством «Інформаційні судові системи», основний принцип проекту «Електронний суд» полягає в налагодженні оперативного обміну інформацією в електронному вигляді між судовими установами, учасниками судового процесу та іншими державними структурами з метою забезпечення справедливого й неупередженого правосуддя в Україні [3].

Але, є й негативні сторони, наприклад недоліком є те, що на сьогодні є можливість зареєструвати у КП «ДСС» лише справи та документи у справі, а інші види документів, наприклад, заяву про виправлення у рішенні або ухвалі описок чи арифметичних помилок, заяву про повернення судового збору, заяву про роз'яснення рішення або ухвали суду, заяву про розгляд справи за відсутності особи, клопотання про участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції тощо зареєструвати у підсистемі «Електронний суд» поки що неможливо.

Також нова система потребує вдосконалення нормативно-правового регулювання, а саме у введенні процесуальних наслідків для учасників судового процесу, які ухиляються від реєстрації в системі. Адже, на практиці зустрічаються випадки, коли учасники стверджують про неможливість ознайомлення матеріалами судової справи в силу проблем з реєстрацією в системі і продовжувати будувати на цій підставі процесуальні диверсії. Аналогічна ситуація може скластися і з затягуванням термінів розгляду справ у зв'язку із запізнілим отриманням судових рішень і подальшим відновленням термінів на апеляційне або касаційне оскарження.

Отже, в цілому запровадження «Електронного суду» є неабияким досягненням для сучасного етапу розвитку України, але як і у будь-якого нововведення існують і негативні сторони, які потребують уваги.

#### *Література*

1. Кайдашева Р.П. Електронний суд як ефективний засіб забезпечення права на перегляд судового рішення / *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2014.
2. Камінська І.В. Електронний суд як гарантія доступності правосуддя / *Вісник академії адвокатури України*. 2013. № 8.
3. Концепція електронного суду України, розроблена Державним підприємством «Інформаційні судові системи»: [http://www.kbs.org.ua/files/koncept\\_d.pdf](http://www.kbs.org.ua/files/koncept_d.pdf).

**Циб Ірина Сергіївна**

студентка Навчально-наукового інституту  
заочного навчання та підвищення кваліфікації

**Науковий керівник – к.ю.н., доцент Наливайко О.І.**

*(Дніпропетровський державний  
університет внутрішніх справ)*

## **МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ**

Забезпечення прав і свобод людини і громадянина є одним із найпріоритетніших завдань для держави. Стаття 3 Конституції України закріплює вихідну засаду правової демократичної соціальної держави про те, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1, с. 141]. Інакше кажучи, держава зобов'язана не тільки визнавати, а й га-

рантувати і забезпечувати додержання прав людини і громадянина, сприяти їм в реалізації своїх особистих прав, що являє собою один з аспектів здійснення правоохоронної функції держави.

При розгляді даного питання необхідно з'ясувати, що ж ми розуміємо під такими теоретичними категоріями як «міжнародні стандарти», «міжнародні стандарти прав людини» та «міжнародні стандарти діяльності поліції».

У сучасному словнику іншомовних слів термін «стандарт» (англ. standart-норма, зразок, мірило) визначений як зразок, еталон, модель, які стають мірилом для інших подібних об'єктів [2, с.642]

Наступна теоретична категорія, яка потребує з'ясування це- «міжнародні стандарти», яка в науковій літературі має різні наукові підходи до розуміння. Так, наприклад Р.А. Мюллерсон вважає, що цим терміном охоплюються досить різноманітні норми, такі як правила міжнародних договорів, резолюція міжнародних організацій, політичних домовленостей, міжнародних звичаїв. [3, с.31]

З'ясувавши смислове навантаження зазначених вище категорій, ми можемо сформулювати визначення поняття «міжнародні стандарти прав людини», а саме це визначенні в міжнародно-правових актах норми, еталони, показники, до забезпечення яких зобов'язується держава.

Виходячи зі змістовного наповнення терміна «міжнародні стандарти прав людини» джерелами міжнародних стандартів прав людини є міжнародні акти, які закріплюють загальновизнані принципи, які характеризуються універсальністю, загальною значущістю, і найвищою імперативністю, а саме Загальна декларація прав людини 1948 року; Міжнародний пакт про політичні та громадянські права, прийнятий Генеральною асамблеєю ООН 16 грудня 1966р; Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права, прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН 16 грудня 1966; Конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації; Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок; Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання; та ін.

З огляду проблематики даного дослідження актуальним є визначення міжнародних стандартів діяльності Національної поліції України, які покликані захищати права і свободи людини, утверджувати законність і правопорядок в суспільстві. Належне функціонування цих органів публічної влади є важливою гарантією забезпечення прав людини, досягнення суспільної злагоди та стабільного розвитку держави. [4, с.73]

Тому під міжнародними стандартами діяльності Національної поліції України, ми розуміємо єдині для поліцейських принципи та правила поведінки, що мають імперативний характер, закріплені в міжнародно-правових актах, та застосовуються в більшості країнах світу.

Діяльність Національної поліції України має спиратися на міжнародно-правові та європейські стандарти поліцейської роботи, здобутки світового поліцейського співтовариства., які закріплені в таких документах, як Резолюція Парламентської асамблеї Ради Європи «Декларація про поліцію» та Європейський кодекс поліцейської етики Комітету Міністрів Ради Європи. Обидва ці документи регламентують діяльність поліцейських в процесі забезпечення прав і свобод людини.

У Декларації про поліцію зазначено, що всезагальне прийняття правил професійної етики поліції з урахуванням прав людини й основних свобод сприятиме вдосконаленню європейської системи захисту прав і основних свобод людини [5, с. 77-81].

Україн важливе значення має положення, зазначене в Європейському кодексі поліцейської етики: «...поліція має дотримуватися суб'єктивного права, включаючи права та свободи людини, і не здійснювати довільних чи протиправних дій. Це є основоположним для правової держави і для предмета діяльності поліції в умовах демократії» [6].

Отже, можна зробити висновок, що міжнародні стандарти діяльності поліції необхідно розглядати як єдність встановлених професійних стандартів до підготовки працівників поліції та стандартів із забезпечення прав і свобод людини, законності і правопорядку.

#### Література

1. Конституція України // *Відомості Верховної Ради України* (ВВР). 1996. № 30. Ст. 141.
2. Сучасний словник іншомовних слів: Близько 20 тис. слів і словосполучань / Уклад : О.І. Скопенко, Т.В. Цимбалюк. Київ: Довіра, 2006. 789 с.
3. Мюллерсон Р.А. Права человека: идеи, нормы, реальность / Р.А.Мюллерсон. Москва: Юр.лит., 1991. 160 с.
4. Боняк В.О. Міжнародні стандарти діяльності правоохоронних органів: поняття, загальна характеристика / *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2011. № 1. с. 68-81.
5. Резолюція № 690 (1979) Парламентської ассамблеї Ради Європи «Декларація о полиции» // *Сборник документов Совета Европы в области защиты прав человека и борьбы с преступностью*. – Москва: СПАРК, 1998. С. 77-81.
6. Європейський кодекс поліцейської етики: <http://www.legislationline.org/documents/action/popup/id/8117>.